

Rapport

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat een met naam genoemde ambtenaar van het regionale politiekorps Drenthe jegens hem vooringenomen was en intimiderend gedrag heeft vertoond tijdens twee verhoren op 25 oktober 2006. Met name klaagt verzoeker erover dat hij op een vijandige manier werd geïnterrumpeerd, dat er gesnauwd werd dat hij "vier jaar" zou krijgen en dat de verzekeraar de polissen zou beëindigen en hij slechts tegen zeer hoge premies andere verzekeringen zou krijgen.

Beoordeling

Algemeen

1. Op 29 juli 2006 deed verzoeker aangifte van inbraak bij het regionale politiekorps Drenthe. De inbraak zou hebben plaatsgevonden in een gedeelte van de woning waar de dochter van verzoeker woont en in de garage. Bij de inbraak zouden er geld en goederen van verzoeker zijn weggenomen. De schade had verzoeker tevergeefs getracht te verhalen bij zijn verzekeringsmaatschappij. Op 25 oktober 2006 werd verzoeker door de betrokken politieambtenaar B. en zijn collega twee keer verhoord, aangezien hij inmiddels werd verdacht van oplichting van de verzekeringsmaatschappij en het doen van valse aangifte.
2. Op 6 november 2006 diende verzoeker een klacht in bij het regionale politiekorps Drenthe. Hij schreef in zijn klachtbrief dat er sprake was van intimiderend en verwarring veroorzakend gedrag tijdens beide verhoren van de zijde van politieambtenaar B. Deze ambtenaar zou - volgens verzoeker - voortdurend vijandige interrupties hebben gepleet. Door het, volgens verzoeker, hatelijke optreden van deze politieambtenaar was verzoeker een aantal keer in grote verwarring gebracht, hetgeen B., naar het vermoeden van verzoeker, interpreteerde als "zie je wel, hij weet zich er niet uit te redden". Verzoeker voelde zich bedreigd door de manier van ondervragen van B. Verzoeker liet weten dat als gevolg van epilepsie zijn geheugen met horten en stoten werkt. Hij vond het zeer kwalijk dat de politieambtenaar deze handicap tegen hem gebruikte en hem, naar zijn mening, vaak opzettelijk in verwarring bracht uit tactische overwegingen. Volgens verzoeker had hij juist erg zijn best gedaan mee te werken aan de waarheidsvinding.
3. Op 20 november 2006 stuurde verzoeker een aanvullende klachtbrief naar het betrokken politiekorps waarin hij het intimiderende karakter van uitlatingen jegens hem door politieambtenaar B. toelichtte. Verzoeker schreef dat B. hem tijdens de verhoren toesnauwde dat hij voor de tegen hem ingebrachte aanklacht "vier jaar" zou krijgen en dat de verzekeraar de polissen zou beëindigen en hij slechts tegen zeer hoge premies andere verzekeringen zou kunnen krijgen.

4. Op 15 februari 2007 werd de hoorzitting voor de klachtencommissie politie Drenthe (hierna: de commissie) gehouden naar aanleiding van de klacht van verzoeker. Bij de hoorzitting waren politieambtenaar B., zijn collega, en hun chef aanwezig. Verzoeker verklaarde nogmaals dat de kern van zijn klacht het intimiderende gedrag van B. betrof. Het vooringenomen gedrag van B. was volgens verzoeker duidelijk gericht om hem te 'tackelen'. Verzoeker wees de commissie erop dat dit bij hem kwalijke gevolgen heeft, want door de gevolgen van epilepsie is hij snel in verwarring gebracht. Hij legde uit dat wat hij vandaag weet, hij morgen kan zijn vergeten.

5. Politieambtenaar B. verklaarde op deze hoorzitting dat hij zich niet kon vinden in de klachtbrieven van verzoeker. Volgens hem was er geen sprake van onbehoorlijk gedrag. De chef van B. vulde aan dat het verhoor via een zogenaamd verhoorplan was verlopen. Een dergelijk opgebouwd verhoor gaat van een standaard procedure uit. Standaardvragen worden als leidraad gebruikt en gaandeweg het verhoor kunnen nieuwe vragen aan de orde komen. Die worden dan tijdens het tweede verhoor gesteld. B. verklaarde verder desgevraagd dat hij het zich kon voorstellen dat het gedrag tijdens een verhoor in het algemeen als confronterend wordt ervaren.

6. De commissie overwoog dat wat verzoeker als intimiderend had ervaren, naar haar mening eerder confronterend was te noemen. Dat kwam volgens de commissie ook door de vele onduidelijkheden en tegenstellingen in de verklaringen van verzoeker. Dat die situatie wellicht was ontstaan vanwege de bij verzoeker aanwezige epilepsie deed daar niet aan af en kon volgens de commissie in ieder geval de politie niet worden verweten. De commissie kon geen feiten constateren op grond waarvan zij tot de conclusie zou moeten komen dat B. jegens verzoeker intimiderend gedrag had getoond en vooringenomen was geweest. De commissie adviseerde de betrokken korpsbeheerder om deze klacht ongegrond te achten.

7. Op 26 maart 2007 oordeelde de korpsbeheerder dat de klacht van verzoeker ongegrond was.

8. Op 18 april 2007 wendde verzoeker zich tot de Nationale ombudsman.

Bevindingen

1. Voor zover van belang voor de beoordeling van de klacht komt uit de aan de Nationale ombudsman toegezonden informatie het volgende naar voren:

1.1. Uit een rapportage van 30 juli 2006 van politieambtenaar B. en zijn collega naar aanleiding van het onderzoek naar aanleiding van de aangifte, komt naar voren dat er bij hen inmiddels ernstige twijfels bestonden omtrent de woninginbraak.

1.2. In het proces-verbaal van bevindingen, dat op 4 augustus 2006 is opgemaakt door beide politieambtenaren, wordt een opsomming gegeven van voor hen opmerkelijke feiten en omstandigheden rondom de verklaringen van verzoeker en het onderzoek ter plaatse, waardoor zij vermoedden dat er sprake was van een valse aangifte.

1.3. Op 4 oktober 2006 deed de verzekeringsmaatschappij van verzoeker aangifte tegen hem van oplichting.

1.4. Verzoeker is op 25 oktober 2006 aangehouden door het politiekorps omdat hij werd verdacht van oplichting van de verzekeringsmaatschappij en het doen van valse aangifte.

1.5. Het proces-verbaal van het eerste verhoor, dat op 25 oktober 2006 is opgemaakt door politieambtenaar B. en zijn collega, heeft de vorm van een letterlijke weergave van het verhoor: eerst staat de vraag getypt en daarna het antwoord daarop door verzoeker. Tijdens dit verhoor werd ingegaan op het verschil in zijn verklaringen. Verzoeker werd onder andere ook gevraagd naar de reden voor dit verschil. Verzoeker antwoordde daarop dat het hem pas een dag na de inbraak helder werd wat er was gebeurd, als gevolg van zijn haperende geheugen. Op veel vragen van de zijde van de politieambtenaren tijdens het verhoor reageerde verzoeker door te antwoorden dat hij het niet meer wist. Het proces-verbaal van verhoor is op ambtseed respectievelijk ambtsbelofte opgemaakt door beide politieambtenaren.

1.6. Ook het proces-verbaal van het tweede verhoor op 25 oktober 2006 heeft de vorm van een letterlijke weergave van de gestelde vragen en de gegeven antwoorden. Verzoeker verklaarde dat zijn vorm van epilepsie bestaat uit 'wegrakingen' in zijn geheugen. Ook dit proces-verbaal van verhoor is door beide politieambtenaren op ambtseed respectievelijk ambtsbelofte opgemaakt.

2. De korpsbeheerder schreef in een reactie van 22 oktober 2007 aan de Nationale ombudsman dat er destijds aan de zijde van beide politieambtenaren het sterke vermoeden bestond dat verzoeker tijdens het opsporingsonderzoek niet (steeds) de waarheid sprak. De korpsbeheerder gaf aan dat in zo'n geval een verhoor zeker op een meer indringende wijze zal plaatsvinden dan bij een bekende verdachte teneinde de feiten in een aangifte op juiste wijze af te kunnen zetten tegen de verklaring van de verdachte ter zake, in casu verzoeker. Gelet op zijn handicap is verzoeker verschillende keren gevraagd of niet zijn vrouw of zijn dochter bij het verhoor aanwezig zouden moeten zijn, maar verzoeker is daar niet op ingegaan. De korpsbeheerder gaf aan dat het verhoor door beide politieambtenaren niet als intimiderend, maar zeer zeker wel als confronterend is aangemerkt. De antwoorden op de gestelde vragen konden, aldus de korpsbeheerder, juist vanwege zijn handicap door de politieambtenaren wellicht zijn opgevat als een poging de waarheid te ondermijnen. Maar dat hield volgens de korpsbeheerder nog niet in dat tijdens het verhoor van verzoeker de grenzen van artikel 29 van het Wetboek van Strafvordering zijn overschreden (zie Achtergrond). De korpsbeheerder meende niet dat

het gedrag van de betrokken politieambtena(ar)ren tijdens het verhoor als onbehoorlijk kon worden aangemerkt. De korpsbeheerder onderschreef daarmee het advies van de commissie en bleef bij zijn standpunt dat de klacht ongegrond was.

3. De collega van politieambtenaar B., die aanwezig was bij de verhoren, heeft op 12 februari 2008 tegenover een medewerkster van het Bureau Nationale ombudsman het volgende verklaard:

"Op 25 oktober 2006 was ik bij het regionale politiekorps Drenthe werkzaam als hoofdagent. Thans ben ik bij dit korps werkzaam als wijkagent. Ik werk ongeveer 30 jaar bij dit korps en heb ervaring met het afnemen van verhoren. Tijdens diverse functies heb ik verhoren afgenomen. In deze zaak ben ik samen met mijn collega de heer... (B., N.o.) ter plaatse gegaan om de aangifte van inbraak op te nemen aangezien wij beiden de omgeving van de woning goed kennen. Bij het opnemen van de aangifte werden er tegenstrijdige dingen verklaard door de heer ... (X, N.o.). Meerdere dingen die de heer X vertelde klonken onlogisch. De heer X verklaarde steeds verschillend waardoor er twijfels over de aangifte ontstonden bij mij en mijn collega. Ik heb het niet zo vaak meegemaakt dat ik twijfelde aan een aangifte. Om die reden vonden zowel ik als mijn collega het leuk om met deze zaak verder te gaan en de heer X te gaan verhoren. Van te voren heb ik met mijn collega de vragen opgesteld die we de heer X wilden stellen. Ook spraken we van te voren af wie de vragen zou stellen en wie er zou typen. Ik weet niet meer welke rol ik bij de bewuste verhoren had, maar ik begrijp van u dat mijn naam op beide processen-verbaal als eerste staat vermeld. Dit betekent dat ik bij beide verhoren heb getypt. Van te voren wordt besproken of de collega het erg vindt als ik inval tijdens het verhoor. Dit heb ik destijds ook met mijn collega besproken. Ik heb tijdens de verhoren aanvullende vragen gesteld. Op cruciale punten heb ik het verhoor aan mijn collega overgelaten. Voor de bewuste verhoren hadden we een verhoorplan opgesteld. De heer X werd twee keer verhoord, omdat tijdens het eerste verhoor rare punten naar boven kwamen. Het tweede verhoor was nodig om hem daarmee te confronteren. We confronteren het liefst met de woorden die iemand zelf heeft gezegd. Ik vind dat mijn collega tijdens beide verhoren zeer correct heeft gehandeld. Mijn collega is zeker niet dwingend geweest. De houding van heer X gaf mij het gevoel dat hij ons een stelletje sukkels vond. Hij gaf mij het idee dat wij minderwaardig waren aan hem. De heer X kwam op mij over als een zeer dominante man. Het was mij en mijn collega bekend dat de heer X lijdt aan een vorm van epilepsie waarbij hij dingen vergeet, omdat de heer X dit zelf tijdens een van de verhoren naar voren heeft gebracht. De gaten in zijn geheugen waren erg gunstig voor hem. Ik heb een goed gevoel over de bewuste verhoren over gehouden. Ik heb netjes mijn werk gedaan. Het was misschien wel een hard verhoor, maar dat komt omdat we een confronterende vraagstelling hanteerden en we hem pakten op zijn eigen woorden. Dat vond de heer X niet leuk. We hadden het idee dat we belazerd werden. Er is zeker geen sprake van intimiderend gedrag geweest door mijn collega. Volgens mij heeft mijn collega tijdens de verhoren nooit gesnauwd dat de heer X vier jaar zou krijgen en dat de verzekeraar de

polissen zou beëindigen. Dit is volgens mij niet door mijn collega tijdens het verhoor gezegd. Ik wil benadrukken dat mijn collega niemand onheus heeft bejegend. Ik denk als ik de bewuste verhoren zou hebben afgenomen en niet mijn collega, dat ik dan misschien zelfs minder vriendelijk zou zijn geweest."

4. Politieambtenaar B. heeft op 13 februari 2008 tegenover een medewerkster van het Bureau Nationale ombudsman het volgende verklaard:

"Op 25 oktober 2006 was ik bij het regionale politiekorps Drenthe werkzaam als hoofdagent. Thans ben ik bij dit korps werkzaam als jeugdagent. Mijn werkzaamheden hielden in mijn functie van hoofdagent in dat ik mij bezig hield met de basis politiezorg: surveillance en de noodhulpdienst. Ik werk ongeveer acht jaar bij de politie en heb ervaring met het afnemen van verhoren. De frequentie waarmee ik verhoren heb afgenomen varieert, maar ik deed het ongeveer wekelijks. Ik vind het prettig om met een collega samen een verhoor af te nemen: de een stelt de vragen en de ander kan de antwoorden uittypen. Ik kies er dan ook voor om een verhoor samen met een collega te doen. Van tevoren wordt afgesproken hoe de taakverdeling zal zijn. In principe stelt degene die typt geen vragen. Eigenlijk alleen bij eenvoudige zaken wordt er geen verhoorplan opgesteld. De heer X wilde aangifte doen van inbraak. Ik ben samen met mijn collega (...) ter plekke gegaan. Mijn collega heeft de aangifte opgenomen; ik ben gaan rond kijken. Er ontstonden al snel twijfels over de aangifte. Zo stond er bijvoorbeeld nog een nieuwe laptop op de tafel, terwijl een videorecorder zou zijn gestolen. Een ander voorbeeld is dat wij van de heer X noch zijn vrouw, noch zijn dochter mochten spreken. Ik vond dit vreemd want de inbraak was gepleegd in de woning van de dochter. Ook weet ik zeker dat er geen jasje over de stoel hing op het moment dat de aangifte door mijn collega werd opgenomen. De aangifte is uitgewerkt op papier, de volgende dag zijn we teruggegaan naar de heer X voor een handtekening. De heer X kwam toen met aanvullingen op zijn aangifte. De heer X heeft uiteindelijk drie keer een verschillende verklaring gegeven. Ik heb de heer X er ter plekke mee geconfronteerd dat ik de dag daarvoor dat jasje niet over de stoel heb zien hangen. De heer X werd boos toen ik hem daarmee confronteerde. Onze twijfels hebben we uitgebreid weergegeven in het ambtelijk verslag en we hebben de officier van justitie ingelicht. De heer X is twee keer verhoord. In het eerste verhoor wordt er een "sociaal" praatje gemaakt en krijgt iemand de gelegenheid om zijn eigen verhaal te vertellen. In het tweede verhoor wordt er dan op de punten ingegaan en vragen gesteld. Dit is ook zo gebeurd bij de verhoren van de heer X. Ik heb van mijn collega begrepen dat zij gisteren heeft verklaard dat zij tijdens de verhoren typte en dat ik de verhoren afnam. Dat is zeker weten niet waar. Ik heb getypt en mijn collega heeft de verhoren afgenomen. Ik weet dit heel zeker. De reden dat haar naam als eerste staat genoemd in het proces-verbaal van verhoor, is omdat mijn collega het eerste verhoor heeft voorbereid; het systeem meldt dan haar naam als eerste. De verhoren met de heer X verliepen stroef. De heer X voelde zich aangevallen en niet prettig. Ik heb af en toe in het verhoor van mijn collega ingebroken. Ik deed dit omdat dingen dan voor mij niet duidelijk waren. Mijn collega was tijdens het

verhoor confronterend naar verzoeker toe. Ik bedoel daarmee dat verzoeker met de billen bloot moest. Wij hadden namelijk sterk het idee dat er geen inbraak was gepleegd. Ik erken dat het confronterend kan zijn als de politie aan je aangifte twijfelt. Tijdens de verhoren was de heer X terughoudend en draaide hij om de waarheid heen. Als het te heet onder zijn voeten werd, verschool hij zich achter zijn epilepsie. Ik vind het vreemd dat de heer X tijdens de verhoren dingen was vergeten, maar twee weken later alsnog antwoord heeft geven. We hebben deze antwoorden gevoegd aan het dossier. Tijdens de verhoren zijn er veel vragen afgevuurd op de heer X. Ik kan me voorstellen dat dit confronterend is. U vraagt mij hoe het kan dat de heer X heeft verklaard dat ik hem op een vijandige manier zou hebben geïnterrupteerd tijdens de verhoren. Dat is juist het karakter van een verhoor om confronterend te zijn: er zijn redelijke vermoedens dat er iets strafbaars is gepleegd en er wordt

geprobeerd de waarheid te vinden. U vraagt mij of ik mij kan voorstellen of de vragen intimiderend zijn overgekomen bij de heer X. Ik kan mij dit best voorstellen. Ik heb zeer zeker niet gezegd dat de heer X vier jaar zou krijgen, dat zijn verzekeraar de polissen zou beëindigen en alleen tegen zeer hoge premies andere verzekeringen zou krijgen. Het klopt absoluut niet wat de heer X zegt. U vraagt mij hoe het volgens mij komt dat de heer X zo ontevreden over mij is tijdens de verhoren. U vraagt mij dit omdat nu blijkt dat mijn collega de verhoren heeft afgenomen en dat het voor de hand zou liggen dat de klacht tegen haar zou zijn gericht. De aangifte is ter plekke opgenomen door mijn collega en ik observeerde. Ik heb verzoeker de volgende dag geconfronteerd met de verschillen in zijn verklaringen. De relatie tussen ons is toen vertroebeld. Ik werd de boeman. De pijlen werden op mij gericht in plaats van op mijn collega, omdat de heer X geen geld kreeg uitgekeerd van de verzekering."

Beoordeling

Ten aanzien van het vooringenomen en intimiderende gedrag

5. Het verbod van vooringenomenheid houdt in dat bestuursorganen zich actief opstellen om iedere vorm van vooropgezette mening of schijn van partijdigheid te vermijden.
6. Van iedere verhoorsituatie gaat een zekere mate van druk uit. De politie mag op de verdachte bij diens verhoor ook enige druk uitoefenen en mag hem met name ook confronteren met het strafbare feit waarvan hij wordt verdacht. Dit uitgangspunt geeft de opsporingsambtenaar ruimte om tijdens het verhoor kritische vragen te stellen en om zijn twijfel te uiten over de verklaring die iemand aflegt. Ingevolge artikel 29 van het Wetboek van Strafvordering (zie Achtergrond) mag de politie een verdachte bij het verhoor echter niet onder een zodanige druk zetten dat niet meer kan worden gezegd dat hij zijn verklaring in vrijheid heeft afgelegd.

7. Gelet op de afgelegde verklaring van politieambtenaar B. (zie Bevindingen onder 4.), acht de Nationale ombudsman het aannemelijk dat B. inderdaad heeft "ingebroken" in het verhoor van zijn collega en verzoeker heeft geïnterrumpeerd.

8. De Nationale ombudsman acht het aannemelijk dat verzoeker de verhoren als onaangenaam heeft ervaren. Het feit dat verzoeker af en toe tijdens de verhoren werd geïnterrumpeerd door B. kan dit gevoel hebben versterkt. Echter, het interrumpen maakt deze wijze van communiceren door B. tegenover verzoeker naar het oordeel van de Nationale ombudsman nog niet tot een onjuiste. De vraag die hier aan de orde is, is of er tijdens de verhoren gebruik is gemaakt van ongeoorloofde pressiemiddelen. Verzoeker laat weten dat het onderhavige gedrag van B. met name bestond uit het snauwen van opmerkingen en hem op een vijandige manier interrumpen. De Nationale ombudsman kan zich vinden in het standpunt van de korpsbeheerder dat wat verzoeker als intimiderend heeft ervaren, eerder confronterend is te noemen. Niet is aannemelijk geworden dat B. zich tijdens één of beide verhoren vooringenomen of intimiderend heeft gedragen. De verklaring van B. zelf of diens collega geven evenmin grond voor deze veronderstelling. De Nationale ombudsman is van oordeel dat politieambtenaar B. niet heeft gehandeld in strijd met het verbod van vooringenomenheid.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

Ten aanzien van de opmerkingen van de betrokken politieambtenaar

9. Beide processen-verbaal van verhoor zijn op ambtseed respectievelijk op ambtsbelofte opgemaakt. De Nationale ombudsman heeft geen redenen om te twijfelen aan de juistheid van beide processen-verbaal. Beide processen-verbaal hebben tevens de vorm van een letterlijke weergave van de gestelde vragen door de politie en de gegeven antwoorden van verzoeker daarop. De gewraakte opmerkingen zijn in geen van beide processen-verbaal genoemd. Daar komt bij dat politieambtenaar B. tegenover een medewerkster van de Nationale ombudsman stellig heeft verklaard dat hij de bewuste opmerkingen niet heeft gemaakt en dat het niet klopt wat verzoeker daarover zegt (zie Bevindingen onder 4.). Ook de collega heeft tegenover de Nationale ombudsman verklaard dat B. volgens haar deze opmerkingen niet heeft gemaakt (zie Bevindingen onder 3.).

10. Bij beide verhoren die tussen verzoeker en de twee politieambtenaren plaatsvonden, waren geen andere personen aanwezig die de lezing van verzoeker dan wel beide politieambtenaren kunnen bevestigen. Daardoor kan niet onomstotelijk worden vastgesteld wat er precies tijdens beide verhoren is gezegd. De Nationale ombudsman heeft echter geen reden om te twijfelen aan de inhoud van de processen-verbaal of de afgelegde verklaringen van beide politieambtenaren en gaat ervan uit dat de gewraakte opmerkingen niet zijn gemaakt. Dit klachtonderdeel mist dan ook feitelijke grondslag.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps te Drenthe, is niet gegrond.

Onderzoek

Op 19 april 2007 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer X te D., met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps te Drenthe. Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Drenthe (de burgemeester van Assen), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Daarnaast werd de betrokken politieambtenaren de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven. Politieambtenaar B. maakte van deze gelegenheid gebruik.

Zowel politieambtenaar B. alsook de collega die aanwezig was tijdens beide verhoren, zijn in het kader van het onderzoek gehoord door een medewerkster van het Bureau Nationale ombudsman.

Tijdens het onderzoek kregen het regionale politiekorps Drenthe en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren. Beiden maakten van die gelegenheid gebruik.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De collega van B. deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

Noch verzoeker noch de korpsbeheerder gaf binnen de gestelde termijn een reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Proces-verbaal, opgemaakt op 29 juli 2006 door de technische recherche van het regionale politiekorps Drenthe.

Twee processen-verbaal van verhoor van verzoeker, beiden opgemaakt op 25 oktober 2006 door de twee betrokken politieambtenaren.

Brief van verzoeker van 26 oktober 2006 met opmerkingen over de hierboven genoemde processen-verbaal van verhoor.

Klachtbrief van verzoeker gericht aan het regionale politiekorps Drenthe van 6 november 2006.

Aanvullende klachtbrief van verzoeker van 20 november 2006 gericht aan het regionale politiekorps Drenthe waarin de bewuste opmerkingen worden beschreven.

Verslag van de klachtencommissie politie Drenthe van 19 maart 2007, naar aanleiding van de hoorzitting die op 15 februari 2007 is gehouden naar aanleiding van verzoekers klacht.

Beslissing van de beheerder van het regionale politiekorps Drenthe van 26 maart 2007 op de klacht van verzoeker.

Klachtbrief van verzoeker aan de Nationale ombudsman van 18 april 2007.

De openingsbrieven van de Nationale ombudsman van 25 juli 2007.

Standpunt van de korpsbeheerder van 22 oktober 2007 op de klacht van verzoeker na opening van het onderzoek door de Nationale ombudsman.

Verzoek om reactie van de Nationale ombudsman aan verzoeker van 18 december 2007.

Reactie van verzoeker bij brief ontvangen op 2 januari 2008.

Verzoek om reactie van de Nationale ombudsman aan beide politieambtenaren van 6 februari 2008.

Ondertekende verklaringen van beide politieambtenaren ontvangen op 7 maart 2008.

Reactie van verzoeker op beide verklaringen ontvangen op 24 maart 2008.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

Wetboek van Strafvordering

Artikel 29

"1. In alle gevallen waarin iemand als verdachte wordt gehoord, onthoudt de verhoorende rechter of ambtenaar zich van alles wat de strekking heeft eene verklaring te verkrijgen, waarvan niet gezegd kan worden dat zij in vrijheid is afgelegd. De verdachte is niet tot antwoorden verplicht.

2. Voor het verhoor wordt de verdachte medegedeeld dat hij niet verplicht is tot antwoorden.

3. De verklaringen van den verdachte, bepaaldelijk die welke eene bekentenis van schuld inhouden, worden in het proces-verbaal van het verhoor zooveel mogelijk in zijne eigen woorden opgenomen. De mededeling bedoeld in het tweede lid wordt in het proces-verbaal opgenomen."